

ÁGH ISTVÁN

Későn virrad

*Későn virrad már énnékem,
sötétre ébreszt az óra,
nem is kellene fölkelnem,
mert csak estém folytatódna,*

*nem olvas, de nem is számol
nyolcvan felé a vén ember,
várja, hogy a fogságából
kiszabadul egyik reggel,*

*keleten a hajnalcsillag
úgy áll, mintha közeledne,
mégis oly messziről villan
bele az ablaküvegbe,*

*a véletlen rám talált fény
sugarának sárga szirma
egy különös szép roráté
gyertyafényét hozza vissza,*

*akkor a csillámló égbolt
valóban fölöttem fordult,
az igazság másképpen szólt,
én is másképp voltam boldog,*

*addig tartott a mindenség,
amíg be lehetett látni,
az Isten mint édenkertész
szalmába kötözte fáit,*

*én meg nagykabátra öltött
piros ministránsruhában
szolgáltam az Üdvözítőt,
hosszú árnyékomnak háttal.*